

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.Z., zastoupeného Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Šafaříkovy
sady 5, Plzeň, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18,
Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 5.2.2014 č.j. DSH/899/14**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stod, odboru správního a dopravního ze dne 23.12.2013 č.j. 7093/13/OSD, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod sedmý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, porušením § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 5.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal porušení § 3 správního řádu v důsledku nesprávného a neúplného zjištění skutkového stavu. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalobce zejména nesouhlasil s popisem situace tak, jak ji označil svědek npor. J.D. Žalobce tvrdil, že předjíždění započal před dopravní značkou B21A, tedy v místě, kde je předjíždění povoleno, a tento úkon dokončil až za uvedenou dopravní značkou. Naproti tomu stojí tvrzení svědka D., podle něhož žalobce předjel jeho vozidlo až v úseku za dopravní značkou B21A. Ačkoli tvrzení žalobce ani svědka nebylo žádným dalším důkazem spolehlivě vyvráceno, správní orgány se přiklonily k tvrzení svědka

s tím, že je policistou, a tudíž věrohodným svědkem. Žalobce s postupem správních orgánů nesouhlasil, neboť v situaci, kdy jediným důkazem o spáchání přestupku je výpověď svědka, která se liší v zásadních bodech obvinění od výpovědi žalobce, nelze bez dalšího zvýšit věrohodnost jednoho z tvrzení pouze odkazem na potenciální morální kredit vypovídajícího (povolání policisty) a na tomto učinit rozhodnutí o vině. Rovněž podle žalobce byla porušena zásada in dubio pro reo, neboť správní orgány, byť vzaly na vědomí spornost tvrzení o skutkovém ději a z toho zcela zřejmou pochybnost o jeho průběhu, učinily závěr o vině žalobce při absenci dalších důkazů.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že z judikatury ani z jiných zdrojů (zákonů, odborné literatury) nevyplývá, že v případě rozhodování na základě svědeckých výpovědí může být věrohodná pouze ta z variant, pro kterou svědčí více svědků. Žalovaný tedy nepovažuje za a priori vyloučené, aby bylo rozhodnuto o přestupku na základě jedné svědecké výpovědi. Výpověď J.D. je nadto nepřímou podporována výpovědí policisty Š., který popisuje průběh silniční kontroly s žalobcem. Dále jsou k dispozici též písemné podklady (oznámení přestupku, úřední záznam). Tyto podklady nejsou v rozporu, naopak se v důležitých skutkových okolnostech doplňují. Ze zásady in dubio pro reo podle žalovaného nevyplývá, že pokud proti tvrzení žalobce stojí pouze jediná svědecká výpověď, je tato automaticky nedostačující, když žalovaný má za to, že záleží na vlastní kvalitě výpovědi, která v daném případě byla vysoká, přičemž ve věci panuje soulad obsahu výpovědi s výpovědí policisty Š. a s výše uvedenými listinnými podklady. Navíc podle žalovaného verze předestřená žalobcem nemohla obstát i pro svoji technickou nereálnost.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 20.9.2013, podle něhož žalobce v tento den v 16:58 hodin na silnici č. I/26 ve směru jízdy od Holýšova k Ohůčovu předjížděl v místě, kde je to dopravní značkou B21A zakázáno, a to s vozidlem VW Passat RZ ... Podle oznámení žalobce předjížděl služební vozidlo v civilním provedení RZ ... Vozidlo bylo zastaveno a řešeno v obci Křenovy. Do oznámení se žalobce nevyjádřil, pouze se podepsal. Podle úředního záznamu PČR ze dne 22.9.2013 sepsaného npor. J.D. byl tento policista za křižovatkou se silnicí 3. třídy č. 19347 v místě, kde je vodorovná dopravní značka V3 - podélná čára souvislá, doplněná čarou přerušovanou, a svislá dopravní značka B21A „zákaz předjíždění“, předjížděn žalobcem, který byl následně zastaven v obci Ohůčov. Součástí policejních podkladů je i mapka místa pořízená z internetu s vyznačením místa spáchání přestupku.

Při jednání dne 4.11.2013 žalobce uváděl, že za obcí Holýšov v prostoru kolem hřbitova mu vjelo do jeho jízdního pruhu zleva osobní motorové vozidlo bílá Škoda Octavia. Vjela tam pomalu a žalobce hned toto vozidlo začal předjíždět. Dal ukazatel o změně směru jízdy, a když byl na úrovni tohoto vozidla, přičemž jel předepsanou rychlostí 90 km/hod, najednou toto vozidlo začalo prudce zrychlovat. Žalobce mohl buď prudce zabrzdit a zařadit se za vozidlo, které předjížděl, čímž by ohrozil jiná vozidla, která jela za tímto předjížděným vozidlem, anebo mohl dokončit předjížděcí manévry, pro což se rozhodl, a hned poté, co se zařadil do svého pruhu, vozidlo začalo blikat výstražnými modrými světly. Žalobce někde před obcí Křenovy zastavil a policista, jemuž se legitimoval, mu řekl, ať za ním jede k další hlídce až do obce Křenovy. Tam už hlídka čekala a jiný policista sepsával s žalobcem přestupek. Tento policista žalobci poradil, aby do vyjádření nic nepsal, že si to jenom zhorší při projednávání u správního orgánu, přestože žalobce ústně sdělil, že s přestupkem nesouhlasí. Manévry předjíždění podle svého tvrzení žalobce začal v dostatečné vzdálenosti

před značkou zákazu předjíždění. Pokud by vozidlo Škoda Octavia nezačalo zrychlovat, dokončil by tento manévr ještě před touto značkou.

Součástí správního spisu je i internetová mapa místa, kde žalobce a rovněž policista označili místo předjíždění.

Svědek npor. J.D. dne 4.11.2013 vypověděl, že předmětného dne prováděl službu kontrolu policistů při výkonu bezpečnostní akce na silnici č. I/26, která se týkala především předjíždění na nebezpečných úsecích, měření rychlosti atd. Svědek se pohyboval ve služebním vozidle Škoda Octavia v civilním provedení a prováděl kontrolu hlídky, která byla na stanovišti u hřbitova u obce Holýšov. Po provedené kontrole projel na obec Ohůčov. Po 200 až 300 metrech ho začalo předjíždět osobní motorové vozidlo značky VW Passat. V tomto místě je asi 100 metrů za křižovatkou na obec Klíčovice umístěna dopravní značka B21A. Řidič předjíždění zahájil až za touto dopravní značkou a manévr dokončil až u levotočivé zatáčky. Svědek následně zastavil řidiče v obci Ohůčov na autobusové zastávce. Poté ho vyzval, aby ho následoval až do obce Křenovy, kde byla další policejní hlídka, kde bylo s žalobcem sepsáno oznámení o přestupku. Podle svědka řidič na místě s přestupkem souhlasil, oznámení podepsal. Svědek uvedl, že si je zcela jistý, že předjížděcí manévr začal až za dopravní značkou B21A, neboť svědek po odbočení sledoval ve zpětných zrcátkách provoz za sebou. Svědek vyloučil, že by při předjíždění úmyslně zrychloval své vozidlo tak, aby nenechal žalobce předjet.

Svědek pprap. P.Š. dne 2.12.2013 uvedl, že obviněného přivezl jeho nadřízený do obce Křenovy, kde s ním svědek sepisoval oznámení o přestupku. Obviněného se zeptal, zda opravdu předjížděl v místě, kde je to zakázáno. Žalobce mu odpověděl, že ano, a dále mu svědek sdělil, že to nelze vyřešit blokově a musí se sepsat oznámení o přestupku. Do oznámení o přestupku byla zanesena i skutečnost, že žalobce nepředložil platnou zelenou kartu. Žalobce oznámení o přestupku četl a souhlasil s ním. Svědek mu doporučil, aby se na místě k přestupku nevyjadřoval, nechal si to projít hlavou a vyjádřil se až u správního orgánu. Žalobce s tím souhlasil, podepsal oznámení a tím to bylo skončeno.

Žalobce dále navrhl, pokud lze zpracovat znalecký posudek na základě výpovědi svědka, že žádá o jeho zpracování.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným s odůvodněním, že správní orgán má na základě výpovědi svědka D. za prokázané, že žalobce předjížděl v místě, kde je to dopravní značkou B21A zakázáno. Správní orgán vycházel i z vyjádření žalobce, který přiznal, že předjížděl vozidlo Škoda Octavia a po dokončení manévru zjistil, že toto vozidlo je policejní motorové vozidlo v civilním provedení. Do plánu zakreslené místo předjíždění svědkem a žalobcem je odlišné. Podle správního orgánu I. stupně z výpovědi svědka je zřejmé, že si je svědek zcela jistý tím, že žalobce započal předjížděcí manévr až za dopravní značkou B21A, neboť po odbočení od hřbitova sledoval ve zpětných zrcátkách provoz za sebou. Dále i ze svědecké výpovědi policisty Š., který byl přítomen při sepisování oznámení o přestupku, vyplynulo, že při sepisování oznámení žalobce nic nenamítal a souhlasil s tím, že předjížděl v místě, kde je to zakázáno. I když mu ze strany policisty bylo doporučeno, aby se na místě k přestupku nevyjadřoval a nechal si to projít hlavou, přesto žalobce nic k přestupkům nenamítal, oznámení přečetl a podepsal. Tuto skutečnost žalobce při jednání nevyvracel, neměl na tohoto svědka žádné další dotazy. Správní orgán považuje

svědecké výpovědi obou policistů za věrohodné. Ani jeden z policistů nemá k obviněnému jakýkoli vztah a policisté vypovídali o určité skutečnosti, kterou pozorovali při plnění služebních povinností, tedy plnili toliko pracovní úkol a neměli žádný vlastní zájem na obvinění osoby, která by se ničeho nedopustila. K žalobcem předkládanému plánu správní orgán uvedl, že z výpovědi svědka D. nevyplývá, že by označil místo, kde se nacházelo vozidlo žalobce v době, kdy svědek vjel na pozemní komunikaci. Dále správní orgán I. stupně poukázal na skutečnost, že žalobce zakroužkoval místo, kde začal předjíždět, ještě před hřbitovem, avšak svědek D. teprve od hřbitova vyjížděl. Rychlost obou vozidel nelze podle správního orgánu I. stupně ze zjištěných podkladů spolehlivě zjistit. Místa označená jednotlivými účastníky jsou tak pouze přibližná a vzhledem k těmto skutečnostem má správní orgán za to, že znalecký posudek nemá smysl dávat ke zpracování, neboť není důvod nevěřit tvrzení svědka, že k předjíždění došlo v místě, kde je to zakázáno. Dále podle správního orgánu I. stupně žalobce se při sepisování oznámení k tomuto doznával, což stvrzuje výpověď sepisujícího policisty Š.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že při posouzení a hodnocení výpovědí policistů poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.9.2007 č.j. **4As 19/2007-114**, podle něhož „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvod pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročí míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.*“ Při aplikaci této v obecné rovině přílehlavé judikatury je uvedený závěr založen na předpokladu, že o důvěryhodnosti výpovědi policisty není zpravidla důvodu pochybovat tehdy, není-li z žádných okolností patrné, že by měl na tom, jak bude věc, ke které vypovídá, vyřizena, jakýkoli zájem. Je přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Výchozí předpoklad byl u svědků policistů podle žalovaného splněn, když nebylo shledáno, že by policisté byli motivováni jinou snahou, aby jejich svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, než snahou spravedlivě objasnit zjištěný přestupek. Ze svědeckých výpovědí, zejména v části, kde se shodují s tvrzeními žalobce, nevyplývá žádná pochybnost, zda je lze považovat za nezáujaté svědky. Výpověď přímého svědka D. je podporována výpovědí policisty Š., který popisuje průběh silniční kontroly. Svědecké výpovědi v tomto na sebe logicky navazují. K určení místa zahájení předjížděcího manévru policista D. uvedl, že vyjížděl na pozemní komunikaci od hřbitova směrem na obec Ohůčov. Přibližně po 200 až 300 metrech jej začalo předjíždět vozidlo žalobce v úseku platnosti svislé dopravní značky B21A. Žalobce naproti tomu označil začátek předjíždění ještě před výjezdem vedoucím od hřbitova. Upřesnil, že vozidlo svědka D. pomalu vjelo do jeho jízdního pruhu, proto se rozhodl předjet. Žalovaný k verzi žalobce uvedl, že ve světle provedených důkazů nemůže tato verze obstát. Výjezd od hřbitova, odkud není sporu, že policista vyjížděl, se nachází přibližně 74 metrů od dopravní značky B21A. Tato skutečnost vyplývá z veřejně přístupných zdrojů, např. www.mapy.cz. Vezmeme-li v úvahu, že žalobce zahájil manévr předjíždění až v momentu, kdy policista D. po vyjetí pokračoval v pomalé jízdě po vozovce, pak žalobcem popisovaný sled událostí v tom smyslu, že by bylo policistou žalobce zabráněno v předjíždění, není technicky reálný. Pokud bychom připustili variantu

žalobce, tak v době, kdy žalobce by začal předjíždět a nacházel by se na úrovni vozidla policisty, se už obě vozidla musela značně přiblížit dotčené dopravní značce, neboť při rychlosti 90 km/hod je tato vzdálenost překonána přibližně za 3 sekundy. Řidič policista by s přihlédnutím k tomu, že na vozovku vyjížděl v místě ležícího mimo komunikaci, nestihl před úsekem platnosti dopravní značky akcelarovat do té míry, aby zabránil žalobci v předjetí, a to tak, že by byl žalobce schopen ukončit svůj manévr až cca 200 metrů za dopravní značkou. I pokud by policista začal zrychlovat vozidlo, než by byl schopen akcelarovat na rychlost 90 km/hod, při které lze bránit v předjetí stejnou rychlostí jedoucímu vozidlu, nemohl by tak reálně učinit ještě před dopravní značkou do té míry, že by žalobci jedoucímu rychlostí 90 km/hod dokončení manévru zabránil. Tvrzení žalobce, že pokud by se tak nestalo, žalobce by svůj manévr dokončil ještě před úsekem platnosti této značky, tedy nemůže obstát. Žalovaný poukázal na to, že policista odjížděl z kontroly podřízených policistů dohlízejících na bezpečnost provozu, byl si tedy dozajista vědom bezpečného způsobu jízdy. Žalovaný tedy nevidí důvod, proč by policista při vědomí zásad bezpečné jízdy bránil žalobci v předjetí v rozporu s § 17 odst. 4 zákona o silničním provozu. Policista navíc zcela vyloučil, že by tak činil. Podle žalovaného v řízení provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlížené jako celek, nemohou vést k jinému závěru, než že se žalobce přestupku dopustil, tedy že začal žalobce předjíždět v úseku platnosti svislé dopravní značky B21A zákaz předjíždění.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.r.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není podle názoru soudu důvodná.

Z ustanovení § 3 a § 51 odst. 1 správního řádu zřejmé, že správní orgán je povinen nashromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba ke zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V dané věci proti sobě stály odporující si výpovědi žalobce a svědka - policisty. Hodnocení důkazů je věcí správního orgánu, je ovládáno zásadou volného uvážení a správní orgán hodnotí důkazy dle své úvahy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti. Hodnocení důkazů je myšlenkovou úvahou, při které správní orgán přijímá jedno tvrzení a odmítá jiné, přičemž je povinen důkazní postup řádně popsat a logicky a věcně přesvědčivě odůvodnit.

V daném případě lze podle názoru soudu vycházet i ze závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2008 č.j. 1 As 64/2008-42, obsahujícího úvahy, jak může zakročující policista rozpoznat jednání jiného řidiče ve vozidle při běžném výkonu služby. Soud vycházel z toho, že policista D. kontroloval provádění dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích a současně se nacházel na takovém místě, kde měl výhled na provoz na pozemních komunikacích. Tyto podmínky splněny byly, neboť policista uvedl, že vyjížděl od hřbitova a sledoval provoz za sebou ve zpětných zrcátkách. Tudíž mohl zřetelně pozorovat blížící se vozidlo žalobce i okamžik, kdy žalobce započal manévr předjíždění. Podle policisty se tak stalo až v místě zákazu předjíždění a manévr předjíždění byl žalobcem dokončen až u levotočivé zatáčky. V této výpovědi soud neshledal rozpory ani zjevné nelogičnosti. Skutečnosti popsané svědkem jsou objektivně vnímatelné lidským zrakem, proto samotné tvrzení policisty, že viděl předjíždět žalobce v místě, kde je to dopravní značkou zakázáno, může být věrohodným důkazem. Dále je nutné připomenout, že

verze policisty D. je nejen reálná, nýbrž také podepřená jednak výpovědí dalšího nezávislého svědka – policisty Š., podle něhož měl žalobce při sepisu oznámení ústně s přestupkem souhlasit, a jednak dalšími podklady pro rozhodnutí – oznámením přestupku a úředním záznamem.

Naopak verzi žalobce vyvrátily správní orgány jako nereálnou, zejména v části, kde žalobce tvrdil, že kdyby mu policista nebránil v předjetí, žalobce by tento manévr dokončil ještě před značkou zákazu předjíždění. Z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že své úvahy v tomto směru žalovaný vysvětlil dostatečně podrobně a logicky.

Soud považuje za správný také odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 20.9.2007 čj. 4 As 19/2007-114, vycházející z toho, že není-li zjištěn v konkrétním případě opak, je policista na rozdíl od obviněného zásadně nestranným a věrohodným svědkem. Policista je bez poměru k obviněnému a jako veřejný činitel vypovídal v rámci svědecké výpovědi pod hrozbou daleko vyšších sankcí za nepravdivou nebo neúplnou výpověď. Se správními orgány se soud ztotožnil i v tom, že okolnost, že se jednalo o výslech policisty vypovídajícího v rámci jeho služebních povinností, zvyšuje věrohodnost výpovědi.

Žalobce rovněž tvrdil, že nebyla nesprávně uplatněna zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného, když se jednalo o tvrzení proti tvrzení. Za této situace považoval žalobce za nespravedlivé, aby bylo dáno za pravdu jednomu člověku pouze proto, že je policista.

Ani s tímto tvrzením nemohl soud souhlasit zejména proto, že v daném případě nevznikly pochybnosti, jež by mohly vést k uplatnění zásady **in dubio pro reo**, když verze žalobce byla zhodnocena jako nereálná. Naopak policista se vyjádřil k věci velmi podrobně a přesně jak písemně (do úředního záznamu), tak i v rámci své výpovědi. Výpověď svědka D. tedy nevyvolala žádné pochybnosti o skutkovém ději, naopak byla nepřímou potvrzena tvrzením dalšího policisty Š., jehož výslech, jak žalovaný správně připomněl, žalobce nijak nerozporoval, ani neměl na tohoto svědka žádné doplňující dotazy.

Po zhodnocení všech těchto skutečností a s přihlédnutím k tomu, že policista svoji výpověď činil v rámci výkonu služebních povinností a bez toho, že by byl zainteresován na věci, na rozdíl od žalobce, soud dospěl ke shodnému závěru jako správní orgány, tj. že žalobce spáchal přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. srpna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková